

KRADDARIN – EIN ÓTRÚLIGUR LEIKUR OG PALLUR

ORÐ OG MYNDIR: DÁVUR WINHTER

Ber til at umskapa eitt stórt og rátt lagurrúm úr betongi og til ein nútíðar pall til framfærslu av sjónleiki við øllum hugsandi hentleikum - eftir bert trimum vikum?

Nakað soleiðis mundi tann fyrri mong ómøguliga áheitanin ljóða, tá fólkin handan Klaksvíkar Sjónleikarfelag settu sær fyrri at framføra leikin "Kraddarin" í Spinnarínum í Klaksvík.

Talan er um ein stóran og gamlan bygning, sum seinastu árinu eru settur í stand til at hýsa ymiskum mentanarligum tiltøkum og til onnur høvi, eitt nú brúðleyp, Torradagar og krúnprinsavitjan og mangt annað.

Men hvussu mundi ovara hæddin í hesum stóra bygningi eigna seg sum pall? Ber til at framføra ein barnaleik undir slíkum umstøðum?

Klaksvíkar Sjónleikarafelagið hevði valt at fara undir venjing av hesum leikinum, sum Súsanna Tórgarð og Birta Mohr skrivaðu á sinni. Og jú, - tann útselda frumframfærslan í kvøld, fríggjakvøldið 15. mars 2019, prógvaði til fulnar:

- at liv er í Klaksvíkar Sjónleikarlagi

- at í felagnum finnast hópin av yngri leikarum

- at hesi leikarar eisini megna at framføra ein stuttan, men tó krevjandi leik

- at leikstjórin, saman við monnunum handan ljóð og ljós, seyming av búnum og einum hópi av øðrum hjálparfólkum vístu til fulnar, hvat eitt slíkt breitt samstarv kann føra til!

Og ikki minst, at teir báðir, Hjálmar Dam og Nicolaj Falck, ið stóðu fyri pallsmíðinum veruliga megnaðu at umskapa eina heila høll, tí rúmið er sera stórt við betongveggum, til ein sera úr virkandi og framúr væl úr hondum greiddan pall – fleiri ymsar pallar, sum spældu saman til eina heild.

At so pallurin, við síni 23 metrar breidd, man vera størsti leikpallur í Føroyum, ger bara

søguna um tann horvna stakkin upp aftur meiri serstaka.

Drigin við

Tú fornemmar tað longu, tá tú á fyrsta sinni trínur inn í stóra og breiða pallin: Her er alt gjørt til tess at áhoyrarin skal fáa eitt gott kvøld í einum spennandi ævintýrheimi.

Við einum ótrúligum hegni, og við stórum eldhuga hava menn stríðst í dagar og nætur við at skapa karmarnar kring henda leikin.

Her var ikki talan um at ein kundi brúka gamlar pallmyndir ella leiktjöld. Nei, alt mátti gerast frá botni av, tí í veruleikanum var bert eitt her frammanundan: Eitt stór og tomt lagurrúm.

Breiddin og hæddin í hesum rúmi var tó eingin forðan fyri teir, ið stóðu fyri pallsmíði, ljóði og ljósi. Teir eru allir dugnaligir á sínum øki, men at fáa áskoðaran so drignan við í leikin er ikki hvørt mans føri.

Ringt er í orðum at greiða frá hesum, tí hetta má bara upplivast. Men tað er eingin ivi um, at ein skal leita leingi eftir meiri sigandi og betri pallsmíði enn hetta.

Ljós og ljóð

Tað er týðiligt at merkja, at teir hava hugsað um hvønn einstaka smálut, tó uttan at hava gloymt ta stóru myndina. Aftrat stórum arbeiði við ljóssetingini bygdi pallurin ómetaliga væl undir tann partin, sum leikararnir skuldu fylla út. Viðheftu myndunum lýsa eina litla hómung av tí stóra og væl-eydnaða arbeiði, sum er lagt í alt hetta.

Tað sum myndirnar ikki vísa eins væl er, hvussu leikurin er hugsaður inn í Spinnarið. Eitt stórt arbeiði er lagt í at doyva ljóðið niður, og hóast tvær stórar súlur vóru mitt á gólvinum, so forðaðu teir ikki leikgongdini, men vóru nettupp tiknir uppí sjálvan leikin. Vórku eitt slag av skilarúmi millum ymsu pallarnar ella leikøkini. Sjálvt ein ónýtt elevator-skakt er partur av leikinum!

Eitt annað ótrúligt í hesum

sambandi var, hvussu væl tað eydnaðist at snýta áskoðaran, tá tað stóra veitsluborðið var dekkjað. Her vóru áskoðararnir tiknir á bóli, tí – hetta borðið høvdu tey ikki sæð áður í leikinum. Men borðið vísti seg at vera handan eitt tjald, men við serligari ljósseting fekk tað at standa mitt á pallinum.

Hjálp frá áskoðarunum

Um leikararnar kann stutt sigast, at teir komu sera væl frá uppgávuni – bæði høvuðsleikarar, Noomi Brend og øll hini, ið vóru á palli.

Týðiligt er, at leikstjórin, Aðalbjørg Linklett við sínum ídni og tresti hevur fingið tað allarbesta úr hvørjum einstøkum leikara. At hon so eisini hevur verið heppin at hava báðar pallmenninar, Hjálmar og Nikolaj aftrat sær sum hjálparfólk, gjørdi bara sítt til at leikurin eydnaðist so stak væl – og tað merktiskt at tey høvdu givið sær sera góða tíð at hjúkla um allar smálutirnar.

Serstaka pallsmíðið, sum var heilt framúr – saman við

fantastisku ljóð- og ljóssetingini, gjørdi at leikurin varð borin á lógvum – fløvandi lógvum, ahr tú sum áskoðari rættiliga varð tikin við.

Longu frá fyrstu løtu av var linjan lögð við at leikararnir ynsktu at fáa hjálp frá áskoðarunum. Teir vóru bein-

anvegin bidnir um at stuðla Fívlinum at rópa ta røttu ramsuna, soleiðis at hann kundi fáa hjálp. Áskoðararnir livdu væl við í leikinum, og av og á komu eisini viðmerkingar haðani til leikararnar.

Tað gav at bíta, tá ið tann eini leikarin sigur í leikinum: "Eg eri so svong" – "Eisini eg" svaraði eitt barn aftur í somu løtu, og so fingi vit enn ein látur, sum ikki stóð í handritinum.

Alt í alt má sigast, at í kvøld "bestóð" Spinnarið royndina sum sjónleikarhøli til UG. Leikararnir tað sama sína roynd á pallinum. Og øll upplivingin er av slíkum slagi, at fólk saktans kunnu fara til leikin meiri enn ta einu ferðina!

Ger tær tann beina at síggja og uppliva henda leik og uppliv hesa fantastisku pallmynd – ella rættari tær mongu ymsu fantastisku pallmyndirnar.

Takk fyri eina framúr leikuppliving, og stuttligt at tað júst var á loftinum á Spinnarínum, gott at Spinnarið aftur er komið til heiður og æru!

KRADDARIN

LEIKARAR:

Fívilin: Noomi Brend

Kraddarin: Hans Hjalti Skaale

Vaktarfólk: Ingun Nord Olsen og Anna Lovisa Mýri

Nykurin: Liv Hanusardóttir Kjølbro

Gumpa: Sára Skarðenni

Gnisa: Sigríð Mikkjalsdóttir

Trøll: Karla Hansen og Snæbjørg Gustavsdóttir

Veðrurin: Rakul Ellebye Kjølbro

Lomb: Maria Rasmussen og Tóra Bjørk Sigurðsdóttir

Ravnurin: Adelborg Linklett

Frásøgufólk: Adelborg Linklett

Leikrit: Súsanna Tórgarð og Birta Mohr

Leikstjóri: Aðalbjørg Jógvansdóttir Linklett

Hjálparleikstjórar: Nicolaj Falck og Hjálmar Dam

Pallmynd og -smíð: Nicolaj Falck og Hjálmar Dam

Búnar: Durita Joensen

Tøkni: Kristian Danbjørg Heinesen

Hjálparfólk: Liljan Eysturðal Køtlum og Hogni Louisson Poulsen

Studio-upptøkur: Mikkjal Hvannastein